

Sygn. akt VI Gz 43/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak-Sobierajska (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki Komandytowo - akcyjnej w B.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) J. P. we W.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie o kosztach zawarte w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 15 listopada 2016 r., sygn. akt V GNe 1034/16

postanawia

- 1) oddalić zażalenie,
- 2) zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak-Sobierajska Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

W dniu 15 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy we Włocławku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) J. P. we W. aby zapłacił powodowi (...) Spółce z o.o. Spółce (...) w B. kwotę 12 689,81 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 05 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3 776 zł tytułem kosztów postępowania.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy wskazał, iż na sumę zasądzonych kosztów składają się:

- kwota 159 zł – opłata sądowa określona zgodnie z art. 13 w związku z art. 19 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych,

- kwota 3 600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika powoda – radcy prawnego, określone zgodnie z § 2 ust. 4 w związku z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. 2015 poz. 1804/;

- kwota 17 zł równowartość opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany wniósł zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, zawarte w nakazie zapłaty Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 15 listopada 2016r. Skarżący zarzucił obrazę art. 102 k.p.c. polegającą na jego niezastosowaniu i zasądzeniu pełnych kosztów procesu, podczas gdy pozwany znajduje się w złej sytuacji finansowej, uzasadniającej zastosowanie przedmiotowego przepisu.

W związku z tym żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nieobciążanie go kosztami procesu w całości, względnie w części, wedle uznania Sądu i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący powołał się na niezwykle istotną społecznie działalność Szpitala, w szczególności w regionie (...). Podał też, iż ma stratę finansową i boryka się z płynnością wykonywania zobowiązań pieniężnych; zwrócił również uwagę, że postępowanie miało charakter wyłącznie upominawczy oraz że pozwany spłacił niezwłocznie po doręczeniu nakazu całą należność główną i odsetki (k. 30).

Powód w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami (art. 102 k.p.c.). Przepis ten wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

W judykaturze utrwalony jest pogląd, że ustalenie, czy w sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”, o którym mowa w art. 102 k.p.c., zależy od swobodnej oceny sądu. Przepis ten, w świetle orzecznictwa sądowego, nie może być wykładany rozszerzająco, wyklucza uogólnienie i może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku. Ingerencja w te uprawnienie jurysdykcyjne sądu meriti, w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia na rozstrzygnięcie o kosztach procesu, może być usprawiedliwiona jedynie w razie stwierdzenia, że dokonana w zaskarżonym postanowieniu ocena jest dowolna, oczywiście pozbawiona uzasadnionych podstaw. Celem unormowania jest zapobieżenie wydaniu orzeczenia o kosztach procesu, które byłoby niesprawiedliwe. Ocena przeprowadzana jest więc według zasad słuszności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2013 r., V CZ 89/12).

Zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. jest chybiony.

W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że sama tylko sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet bardzo niekorzystna, nie stanowi podstawy zwolnienia, na podstawie art. 102 k.p.c., z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi. Zastosowanie tego przepisu wchodzi natomiast w rachubę, jeżeli na rzecz strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 lipca 2013 r. I ACa 310/13, Lex nr 1349911).

Należy podkreślić, iż charakter postępowania upominawczego wyklucza badanie sytuacji finansowej pozwanego przed wydaniem nakazu zapłaty. Dopiero po wniesieniu sprzeciwu, czy zażalenia na koszty Sąd pierwszej instancji ma możliwość zapoznania się z tą sytuacją. Okoliczności przedstawione przez skarżącego w zażaleniu i treść dołączonych dokumentów świadczy o tym, że analizowany stan faktyczny nie jest objęty hipotezą art. 102 k.p.c. Wprawdzie sytuacja finansowa pozwanego, jak większości szpitali w Polsce jest trudna, ale sama ta okoliczność nie może przesądzać o nieobciążaniu go kosztami procesu. Aprobata odmiennego stanowiska byłaby równoznaczna z koniecznością stosowania a limine art. 102 k.p.c. w odniesieniu do wszystkich dłużników mających trudną sytuację finansową. Nie

bez znaczenia jest i to, że chodzi o osobę prawną, samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej. Nie negując szczególnie istotnej społecznej działalności pozwanego, należy uwzględnić sytuację drugiej strony procesu, którą miałyby, w konsekwencji zastosowania art. 102 k.p.c., obciążać koszty procesu w całości albo w części. Wypada też powołać się na zasadę optymalizacji kosztów i niesporność roszczenia. Zaciągając zobowiązanie pozwany musiał zdawać sobie sprawę z obowiązku jego zaspokojenia oraz ze skutków niedochowania terminów płatności.

W konsekwencji i skoro minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego wynosiła 3.600,00 zł, zgodnie ze znajdującym zastosowanie w postępowaniu przed Sądem Rejonowym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, to nie ma podstaw żądanie zmiany zaskarżonego postanowienia w oparciu o art. 102 k.p.c.

Mając na uwadze przedstawione racje zażalenie należało oddalić jako bezzasadne w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak-Sobierajska Joanna Rusińska

Zażalenie nie służy

Z.

1. zakreślić numer sprawy,
2. odpis postanowienia doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda,
 - pełnomocnikowi pozwanego,
3. po doręczeniu zwrócić akta SR

T. 31/03/2017 r.